

FŐTITKÁRI JELENTÉS

Kialakult hagyomány egyesületünkben, hogy közgyűléseinket, vándorgyűléseinket valamilyen határozott gondolat jegyében rendezzük meg, valamilyen határozott mondanivalót állítunk tanácskozásunk középpontjába. Idei közgyűlésünk egyetlen, fő mondanivalója: az Erdészeti és Faipari Egyetem köszöntése, abból az alkalomból, hogy 175 éves az önálló felsőfokú erdészeti szakoktatás Magyarországon. Azért gyülekeztek össze ebben az évben itt, Sopronban, az „erdészvárosban” az egész magyar erdészttársadalmat soraiba tömörítő egyesületünk képviselői, karöltve faipari szaktársainkkal, akikkel naponta együtt küzdünk a termelés frontján, hogy kifejezzük szeretetünket és hálánkat a gondos anya, az ősi alma mater iránt.

Mert vitathatatlan, hogy szülő és gyermeke közötti kapcsolat áll fenn az immár szintén tekintélyes korra, 117 éves fennállásra visszatekintő egyesületünk és az egyetem között, mégpedig nemcsak szellemi, hanem (átvitt értelemben) szinte még fizikai vonatkozásban is. A szakmai műszaki értelmiség megfelelő létszámban való létrehozása ugyanis alapvető, természetes feltétele volt annak, hogy ezen értelmiségi egyesülete létrejöhessen közös érdekük és az egész szakma, a magyar erdőgazdaság fejlődésének előmozdítására. A múlt század középső szakaszában, az egyesületünk megalakulását megelőző évtizedekben jóformán nem volt más forrása az erdészeti műszaki képzésnek hazánkban, mint az akadémia rangjára fejlődött selmeci erdészeti tanintézetünk. Az intézet létrehozásától egyesületünk megalapításáig mintegy 830 hallgatót vettek fel az erdész szakra. A belőlük kiképzett erdőtisztek, erdőmérnők alkották azután azt a lelkes, tennivágyó gárdát, amely hat évtizeddel a tanintézet megalapítása után létrehozta az Országos Erdészeti Egyesületet.

Ezért most közös múltunk szoros kötelékeire emlékezve valamennyi magyar erdész, 5600 fős tagságunk nevében igaz tisztelettel és meleg szeretettel köszöntöm a magas évforduló alkalmából egyetemünk vezetőit, tanárait, dolgozóit, polgárait és szívből kívánom:

Vivat, crescat, floreat Universitas!

Vivant Professores!

A hely és az alkalom — az egyetem, a műszaki-gazdasági értelmiség és az egyesület együttes említése —, egyaránt alkalmas arra, hogy a múlttól a jelenre, napjaink időszerű, fontos feladataira terelje figyelmünket. Múltunk a jelenhez vezető út és azt mutatja, hogy a műszaki értelmiség — az erdőmérnők, az erdésztechnikus, az erdész —, mindig központi tényezője, motorja volt a gazdasági haladásnak, szakmánk fejlődésének. Erre a szerepre, a hazai szellemi tőke fokozott mobilizálására napjaink nehéz gazdasági helyzetében különösen szükség van. Közismert mindnyájunk előtt a magyar gazdaság megújításának szükségessége, modernizálása nemzetközi versenyképességünk fokozása érdekében. A megújítás, a termelési- és a termékszerkezet-átalakítás hagyományos, jórészt a fejlettebb külföldi technológia behozatalára alapozott formájának súlyos akadályai azonban szintén közismertek. Ezért kell fokozottabban igénybe venni a hazai szellemi erőket az új fejlődési pályára történő ráálláshoz.

Az általános népgazdasági követelmények alól szakmánk, a fagazdaság sem kivétel. Ezért döntött úgy ez év januárjában országos választmányunk, hogy

egyesületünknek az 1983—1986. évekre szóló középtávú cselekvési programja középpontjába a műszaki-gazdasági innovációhoz való társadalmi hozzájárulást állítja. Mit jelent ez? Társadalmi szervként nyilván nem vállalhatjuk fel a magyar fagazdaság korszerű megújításának minden gondját-baját, de *szerepünk kivenni a részünket az innovációs kultúra fejlesztéséből, a megújítás szellemi megalapozásából.* Programunk meghirdetése után fél évvel ugyanis meglepetéssel és sajnálattal tapasztaljuk, hogy bár az innovációval kapcsolatos népgazdasági szintű vita már évekkal ezelőtt lezajlott és még is jelentek az ezzel kapcsolatos határozatok, s bár néhány erdőgazdaságunk nemzetközi mércével mérve is elismerésre méltó példáját adja az innovációnak, mégis, még magával a fogalommal kapcsolatban is elég széles a szakmai körben tapasztalható értetlenség és idegenkedés.

Azért is célszerű sokszínű tevékenységünk, számos tervünk és gondunk közül ennek az ünnepi ülésnek a keretében ezt az egyetlen gondolatot kiragadni, mert szakmánk szellemi kohójában vagyunk, ahol a jövő mérnökeit kovácsolják. Körülöttünk minden forrásba jött, mozgásba lendült a népgazdaságban. A kezdeményezések, a vállalkozások korát éljük, amelyben egyre kisebb szerep jut a hivatalnok-típusú ügyintézőknek és egyre nagyobb teret kapnak az újítók, a feltalálók, a szervezők, a kereskedők, a menedzserek, a valóban alkotó, az életet valóban előre vivő szakemberek.

Egyesületünk arra törekszik, hogy a szakmában olyan légkör alakuljon ki, amely az utóbbi típusú embereknek kedvez. S most, soproni közgyűlésünk alkalmával, itt, az alma mater falai között azt kérjük egyetemünk vezetőitől, tanárainktól, hogy neveljenek, kovácsoljanak olyan fiatal mérnököket, akik elméletileg jól felkészítettek, szemléletük szilárd, bevált szakmai elveken és etikai alapokon nyugszik, de ugyanakkor bátran kezdeményezők, mozgékony észjárásúak, s a gyakorlatba kilépve fel tudják venni azt a kesztyűt, amit a világgazdaság kihívása jelent a mai nemzedék számára a fagazdaságban is.

Az innováció fogalma és gyakorlata már azért sem lehet idegen tőlünk, erdészeinktől, mert foglalkozásunk és egyben csodálatunk tárgya — az erdő —, az örök megújulásnak, az élet szakadatlan körforgásának az eszményi megtestesítője. Azonban, ahogyan a lehullott, múlt évi lomb sem holt anyag, hanem az élet folytatásához nélkülözhetetlen avar lesz belőle, ugyanúgy életető televény szakmánk, mindannyiunk számára egyetemünk 175 éves és egyesületünk 117 éves múltja. Bocssásuk hát mélyen létünk gyökereit ebbe a gazdag szellemi humuszba és merítsünk abból minél több erőt a következő évek derekas munkájához, a magyar erdőgazdaság megújításához.

A lapban megjelent tanulmányok szerzői dr. Balázs István megyei erd., vad., term. véd. felügyelő, Budapest; dr. Csötönyi József MÉM EFH főelőadó, Budapest; Emmerlingné Köhler Marietta műszaki vezető, Székesfehérvár; dr. Firtás Oszkár erdőmérnök-tanár, Szakközépiskola, Sopron; Héjj Botond tud. s. munkatárs, ERTI, Sopron; Henter Pál erd. ágazatvezető, ÁG Kiskőrös; dr. Herpay Imre tanszékvezető egyetemi tanár, az Erdészeti Kar dékánja, Sopron; dr. Hiller István egyetemi könyvtár-főigazgató, Sopron; dr. Jéki László MTESZ főtítkárhelyettes, Budapest; Jérôme René ny. tud. főmunkatárs, Budapest; Király Pál az ER-FA főszerkesztője, Budapest; Lengyel László erdőmérnök, ZEFAG, Nagykanizsa; dr. Papocsi László mezőgazdasági és élelmezésügyi miniszterhelyettes, Budapest; Tóth István ny. főmérnök, Vác; dr. Varga Alfréd osztályvezető, NYFK, Szombathely; Vánca Jenő mezőgazdasági és élelmezésügyi miniszter, Budapest.